

Sygn. akt II K 332/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant - st. sekr. sądowy B. M.

przy udziale Prokuratora - asesora M. A.

po rozpoznaniu w dniach 21.10.2022 r., 16.12.2022 r. i 30.12.2022 r.

sprawy:

D. S.

s. R. i V. z domu K.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 lipca 2022 r. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi nieletnimi, co do których materiały postępowania zostały wyłączone do odrębnego postępowania, dokonał kradzieży z włamaniem do siedziby firmy (...) usytuowanej w C. przy ul. (...) w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról podwiózł ustalonych nieletnich samochodem osobowym H. (...) o nr rej. (...) w okolice jeziora S., skąd ustaleni nieletni udali się do siedziby firmy (...), gdzie po uprzednim wybiciu szyby weszli do pomieszczeń biurowych, skąd dokonano kradzieży metalowej kasety z zawartością pieniędzy w kwocie 30 000 zł, a następnie samochodem osobowym H. (...) o nr rej. (...) przetransportował ustalonych nieletnich do S. oraz przyjął kwotę nie mniejszą niż 3 000 zł, która pochodziła z kradzieży z włamaniem do siedziby firmy (...), w wyniku czego powstały straty w kwocie łącznej 30 000 zł na szkodę M. S. (1)

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **D. S.** za winnego tego, że w dniu 11 lipca 2022 r. pomógł w dokonaniu przestępstwa ustalonym nieletnim, co do których materiały postępowania zostały wyłączone do odrębnego postępowania, dokonać kradzieży z włamaniem do siedziby firmy (...) usytuowanej w C. przy ul. (...) w ten sposób, że po podwiezieniu ustalonych nieletnich samochodem osobowym H. (...) o nr rej. (...) w okolice jeziora S., skąd ustaleni nieletni udali się do siedziby firmy (...), gdzie po uprzednim wybiciu szyby weszli do pomieszczeń biurowych, skąd dokonali kradzieży metalowej kasety z zawartością pieniędzy w kwocie 30 000 zł, zacheł na nieletnich w ustalonym miejscu, a następnie samochodem osobowym H. (...) o nr rej. (...) przetransportował ustalonych nieletnich do S. oraz przyjął kwotę nie mniejszą niż 3 000 zł, która pochodziła z kradzieży z włamaniem do siedziby firmy (...), w wyniku czego powstały straty w kwocie łącznej 30 848 zł na szkodę M. S. (1), tj. występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to po zastosowaniu art. 19 § 1 k.k. i na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

- III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,
- IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do wykonywania pracy zarobkowej,
- V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 30.848,- zł (trzydzieści tysięcy osiemset czterdzieści osiem złotych),
- VI. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. S. (1) kwotę 1.500,- zł (jeden tysiąc pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
- VII. wymierza oskarżonemu opłatę sądową w kwocie 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych) i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 70,- zł (siedemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 332/22	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	D. S.	<p>Czyn przypisany:</p> <p>w dniu 11 lipca 2022 r. pomógł w dokonaniu przestępstwa ustalonym nieletnim, co do których materiały postępowania zostały wyłączone do odrębnego postępowania, dokonać kradzieży z włamaniem do siedziby firmy (...) usytuowanej w C. przy ul. (...) w ten sposób, że po podwiezieniu ustalonych nieletnich samochodem osobowym H. (...) o nr rej. (...) w okolice jeziora S., skąd ustaleni nieletni udali się do siedziby firmy (...), gdzie po uprzednim wybiciu szyby weszli do pomieszczeń biurowych, skąd dokonali kradzieży metalowej kasety z zawartością pieniędzy w kwocie 30 000 zł, zaczekał na nieletnich w ustalonym miejscu, a następnie samochodem osobowym H. (...) o nr rej. (...) przetransportował ustalonych nieletnich do S. oraz przyjął kwotę nie mniejszą niż 3 000 zł, która pochodziła z kradzieży z włamaniem do siedziby firmy (...), w wyniku czego powstały straty w kwocie łącznej 30 848 zł na szkodę M. S. (1), tj. występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Nieletni M. M. (1), pochodzący ze S., odbywał praktyki uczniowskie w firmie (...) z siedzibą w C. przy ul. (...). W lipcu wpadł na pomysł, aby włamać się do siedziby w/w firmy, wiedząc, że jest tam przechowywana kasetka z pieniędzmi, z której wcześniej wypłacano mu wynagrodzenie. Namówił do udziału we włamaniu w dniu 11 lipca 2022 r. wieczorem swojego nieletniego kolegę M. S. (2) z R.. Z uwagi na praktyki wiedział, o której godzinie w firmie nie będzie pracowników. Musieli załatwić kogoś z transportem, żeby tam dojechać ze S., jakoś się przebrać i zabrać ze sobą młotek w celu wybicia okna. M. M. pomyślał o D. S., który już wcześniej go w różne miejsca podwoził, a który w jego ocenie był dobrym kandydatem, bo miał małe dzieci i potrzebował pieniędzy. Zadzwoił do niego i umówili się, że odbierze jego i M. S. ze S., a potem zawiezie ich do C.. W godzinach wieczornych D. S. przyjechał po nieletnich samochodem osobowym H. (...) o nr rej. (...) do S. i zawiózł ich w okolice jeziora S., nieletni byli ubrali w bluzy, pod którymi schowali</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. częściowo wyjaśnienia oskarż. 2. zeznania M. S. 3. zeznania K. S. 4. zeznania M. M. 5. protokół przesłuch. nieletniego M. S. 6. protokoły oględzin 7. materiał pogładowy 8. protok. przeszukania 9. protok. zatrzymania rzeczy 10. protokoły oględzin 11. karta karna 12. pokwitowanie 13. faktury 14. nagranie z telefonu 	<p>73-74, 161v 2-3, 17-18, 161v-162v 6-7, 168v- 169 87-88, 169- 170 99-100 9-11, 15-16, 26, 89-90 37-60, 115-122, 69-70, 91-93, 96-97, 111- 114 101-103 105-106, 109-110 149-150 153 159-160 125</p>	

narzędzia, m.in. młotek. D. S. na początku nie wiedział, po co wiezie znajomych do C.. Po dojechaniu na miejsce M. M. (1) powiedział D. S., co planują oraz zaproponował udział w przedsięwzięciu. D. S. na początku nie był pewien, ale zgodził się po zaproponowaniu mu pieniędzy pochodzących z włamania. Zgodnie z umową wysadził nieletnich na łuku przy jeziorze S. i pojechał w stronę jeziora, gdzie miał czekać na telefon, aby zabrać kolegów z powrotem. Nieletni udali się do siedziby firmy (...). M. M. (1) po wybiciu szyby w oknie do biura szefa młotkiem wszedł do środka, a M. S. czekał pod oknem. M. M. zabrał z wnętrza znaną w dolnej części szafy dwudrzwiowej metalową kasetkę z pieniędzmi, podał ją przez okno M., a następnie sam wyskoczył przez okno i obaj odeszli do lasu, gdzie uderzając młotkiem otworzyli kasetkę i zauważyli, że jest w niej dużo pieniędzy. M. M. pakował gotówkę do kieszeni. Po drodze wyrzucili uszkodzoną kasetkę i znaną kartę kredytową. Z lasu zadzwonili po D. S., aby po nich przyjechał i kierował się w drogę przy strzelnicy. Czekali na ścieżce, po tym jak D. podjechał wsiedli do samochodu i M. M.

wyciągnął plik gotówki z kieszeni, po czym nagrał telefonem komórkowym te pieniądze. M. M. wziął plik pieniędzy i podczas jazdy dawał je po banknocie D. S., on sobie te pieniądze liczył podczas jazdy i odkładał na półkę przy dźwigni zmiany biegów. W sumie otrzymał tytułem wynagrodzenia ok. 3 – 4 tysiące złotych. Resztą pieniędzy, tj. większą ich częścią nieletni podzielili się między siebie, gdyż w ich przekonaniu to, co zrobili, było „gorsze”, więc należał im się większy udział w zyskach. Zadaniem D. S. było tylko dostarczenie im transportu, dlatego dostał mniej niż oni pieniędzy. D. S. zawiózł nieletnich do S. i pojechał do domu.

W sumie w kasetce w chwili kradzieży w poniedziałek znajdowało się 30.000 zł, pieniądze te były przeliczane przez właściciela firmy (...). S. w piątek. W piątek też M. S. wypłacał w gotówce M. M. wynagrodzenie uczniowskie. Na skutek włamania doszło również do zniszczenia metalowej, zamykanej na zamek kasetki, koszt zakupu nowej wyniósł 298 zł, a koszt wymiany wybitej szyby wyniósł 550 zł.

Pod koniec sierpnia 2022 r. rodzice M. M. (1) kontaktowali się z M. S., wówczas uzyskał on potwierdzenie, że to ten

<p>nieletni go okradł. Mimo deklaracji do dziś szkoda nie została w żadnej części naprawiona.</p> <p>D. S. ma (...) lata (ur. (...)), (...), wykształcenie (...), (...), zatrudniony w A. z dochodem około 4.000zł netto, na utrzymaniu ma (...), bez majątku większej wartości, psychiatrycznie ani odwykowo nie leczony, nie był karany sądownie.</p> <p>W chwili czynu M. M. (1) (ur. (...)) i M. S. (2) (ur. (...)) nie mieli jeszcze ukończonych 17 lat.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>2. OCENA DOWODÓW</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	

1.	Wyjaśnienia D. S.	<p>Oskarżony początkowo przyznał się do winy, ale – jak później sprecyzował, jego zamiarem było przyznanie się jedynie do wspólnej obecności z nieletnimi w miejscu dokonanej kradzieży z włamaniem. Oskarżony przyznał, że zawiózł nieletnich do C. ze S., jednak nie wiedział, w jakim celu to robił, już wcześniej zdarzało się, że zawoził M. M. (1) w różne miejsca, dostając w zamian pieniądze za benzynę, robił to „z dobrego serca”. W dniu 11 lipca 2022 r. też udzielił nieletnim pomocy w dowiezieniu ich ze S. do C. i z powrotem, za co otrzymał 30 zł tytułem rekompensaty za paliwo. Oskarżony kwestionował natomiast swój udział i rolę w dokonanej kradzieży z włamaniem.</p> <p>Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego tylko odnośnie okoliczności bezspornych i dotyczących jego danych osobopoznawczych, w zakresie, w jakim są zgodne ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Natomiast podstawą ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonego Sąd uczynił przede wszystkim zeznania świadka M. M. (1) i wyjaśnienia</p>	
----	-------------------	--	--

nieletniego M. S. (2) w zakresie opisanego przez nich przebiegu zdarzenia i świadomości oskarżonego co do jego pomocy w kradzieży z włamaniem, gdyż są one ze sobą w całości zgodne oraz zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Prezentowany przez oskarżonego wariant z brakiem świadomości i chęci udzielenia nieletnim znaczącej pomocy w dokonaniu przez niego przestępstwa stanowi nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności w ramach przyjętej przez niego linii obrony. Linia obrony oskarżonego w przedmiotowej sprawie zmierzała do zdyskredytowania twierdzeń nieletnich, dlatego Sąd zmuszony był ocenić – kierując się zgromadzonym materiałem dowodowym, zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego - której z wersji powinien dać wiarę. Sąd doszedł do przekonania, że twierdzenia prezentowane przez oskarżonego w toku przewodu sądowego nie polegają na prawdzie.

Przed wszystkim nie sposób uwierzyć, by dorosły, nie cierpiący na niedostatki intelektualne człowiek, mający na utrzymaniu rodzinę, poświęcał czas na wożenie

		<p>nieletnich późnym wieczorem po sąsiednich miejscowościach bez żadnej gratyfikacji, jedynie w zamian za zwrot pieniędzy za benzynę. Wszak został on wytypowany do udziału w akcji przez nieletnich właśnie dlatego, że potrzebował pieniędzy. O ile można uwierzyć, że o dokładnym celu przywiezienia nieletnich do C. dowiedział się dopiero na miejscu, to już nie można uwierzyć, że czekał na nich i zawiózł ich z powrotem do domu jedynie kierowany „dobrym sercem”. Na nagraniu z telefonu komórkowego autorstwa M. M. słychać podekscytowane głosy jadących samochodem osób, widać, jak M. M. trzyma w ręku znaczną ilość pieniędzy.</p> <p>Wobec konsekwentnego i jednoznacznego przypisania mu roli pomocnika do popełnionego przestępstwa przez obu nieletnich, wyjaśnieniom oskarżonego należało odmówić wiarygodności.</p>	
1.	Zeznania M. M., protokół przesłuchania nieletniego M. S. (2)	<p>Zeznania nieletniego M. M. oraz depozycje M. S. były ze sobą zbieżne i logiczne, a przez to wiarygodne.</p> <p>1. Obaj nieletni od początku wskazali, jaki dokładnie udział w całej akcji przestępczej miał D.</p>	

S.. Wbrew sugestii obrony M. M. nie wycofał się z twierdzenia, że przed dokonanym włamaniem powiedział D. S. o celu wizyty w C. i zaproponował mu udział w zyskach w zamian za poczekanie na nieletnich w ukryciu i odwiezienie ich do domu. Swoje zawahanie na rozprawie wytłumaczył tym, że podczas swoich wyjaśnień na Policji lepiej pamiętał, niż w chwili rozprawy, jak dokładnie przebiegały ustalenia między nimi i było tak, jak powiedział na początku.

2. Mało wiarygodnym jest, by nieletni byli na tyle przebiegli, by celowo „wrobić” oskarżonego po to, by partycypował on w późniejszym naprawieniu szkody. Wręcz przeciwnie, jako doświadczeni uczestnicy postępowań przed Sądem rodzinnym nie mogli nie wiedzieć, że jako nieletni w kwestiach finansowych pozostają „bezkarni”, bo za ich czyny zapłacić będą musieli ich rodzice (co potwierdzają zeznania M. S., że rodzice M. M. deklarowali, że naprawią szkodę w części dotyczącej ich syna), nie musieli więc szukać żadnego dodatkowego kozła ofiarnego.

3. Nieletni nie usiłowali w żadnym momencie przypisać D. S. większej roli w przestępstwie, niż tylko udzielenie im

		<p>pomocy. M. M. podkreślał, że to on wpadł na ten pomysł, nie umniejszał swojej roli i szczerze przyznał, że to co zrobił on z kolegą było gorsze niż to, co zrobił D. S., dlatego im należało się większe wynagrodzenie.</p> <p>4. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Sąd dając wiarę nieletniemu świadkowi co do udziału D. S. w popełnionym przestępstwie wcale nie miał obowiązku automatycznego uwzględnienia jako podstawy wszystkich ustaleń faktycznych depozycji tej osoby, albowiem odnośnie do dokładnej ilości pieniędzy znajdujących się w skradzionej kasetce zeznania pokrzywdzonego były bardziej wiarygodne, o czym niżej.</p>	
	<p>Zeznania M. S. (1) i K. S. (1)</p>	<p>Zeznania pokrzywdzonego właściciela firmy (...) oraz jego syna K. S. zasługiwały na uwzględnienie w całości i stanowiły główną podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie odnośnie do wstępnego wytypowania osoby głównego podejrzanego oraz wysokości wyrządzonej szkody. Były one spójne, logiczne i konsekwentne w toku całego procesu, korespondowały ze sobą wzajemnie, a także znajdują potwierdzenie w</p>	

		<p>przedłożonych fakturach i notatkach.</p> <p>M. S. od samego początku konsekwentnie twierdził, że w kasetce było 30.000 zł, którą to kwotę przeliczał w piątek przed kradzieżą dokonaną w poniedziałek (vide notatka Policji k. 12, zeznania świadka k. 2-3). Jeśli ktokolwiek był zainteresowany w umniejszeniu rozmiaru szkody wyrządzonej kradzieżą, to akurat jej sprawcy. Zresztą nieletni nie liczyli pieniędzy dokładnie, a jedynie po wielkości gabarytowej plików z banknotami (vide k. 169v), D. S. otrzymał OKOŁO 3-4 tysiące, a oni wzięli sobie po OKOŁO 9 tysięcy każdy z nich.</p> <p>Zadeklarowana przez pokrzywdzonego wysokość szkody w postaci kosztu wymiany szyby i zakupu nowej kasetki została udokumentowana przedłożonymi fakturami i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.</p>	
1.	Protokołu oględzin, dokumentacja zdjęciowa, inne dokumenty	Sąd uwzględnił dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania	

		kwestionowana przez strony.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p> <p>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	Zeznania R. S. (k. 19-20), M. S. (4) (k. 31-32), J. P. (k. 62-63).	Zeznania tych osób nie były podstawą dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, gdyż albo ich wiedza na temat zdarzenia było nikła, albo dotyczyła innych okoliczności, nie związanych z przedmiotem niniejszego procesu.	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	D. S.

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Zgodnie z art. 18 § 3 k.k. odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązкови niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie.</p> <p>Niekiedy przypisanie właściwej roli sprawczej nastęrcza trudności. Tak jest zwłaszcza w przypadku pomocnictwa i współsprawstwa. Na elementy ułatwiające odpowiednie zakwalifikowanie naganego zachowania zwrócił uwagę SA we W. w wyroku z 27.09.2013 r., <u>II AKa 282/13</u>, LEX nr 1392137, podnosząc, że: „Współsprawstwo obejmuje tylko zachowania przejawiające się uczestnictwem w realizacji przestępstwa, w chwili jego wykonywania i nie obejmuje zachowań ułatwiających lub</p>	

umożliwiających jego dokonanie, podejmowanych przed lub po realizacji znamion wspólnego czynu. Są to zachowania właściwe dla współdziałającego w formie pomocnictwa”. Ponieważ jednak pomoc w dokonywaniu czynu zabronionego może być udzielana także w trakcie realizacji czynu zabronionego przez inną osobę, wskazane powyżej elementy odróżniające współsprawstwo od pomocnictwa okazują się niewystarczające. Trafnie wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie, że: „Współsprawcę i pomocnika różnicuje psychiczny stosunek do przestępstwa – dla współsprawcy popełniany czyn jest jego własnym przestępstwem, dla pomocnika – przestępstwem cudzym” (wyrok SA w Warszawie z 25.05.2016 r., II AKa 114/16, LEX nr 2171286). To kryterium pozwala rozwiązać np. problem kwalifikacyjny, jaki pojawia się w niektórych przypadkach wypełniania zadania stania na czatach. Stojący na czatach może mieć bowiem przypisaną rolę pomocnika lub współsprawcy w zależności od tego, jaki był jego zamiar (czy działał animo auctoris, traktując dany czyn zabroniony jako własne przedsięwzięcie, czy animo socii, traktując

dany czyn jako cudze przedsięwzięcie, w którym zamierzał jedynie pomóc) oraz jak kształtowały się okoliczności danego przypadku. Osoba stojąca na czatach współsprawcą będzie wówczas, „gdy przypadająca jej rola osoby stojącej na czatach jest bardzo znacząca dla powodzenia całego przestępczego przedsięwzięcia, wręcz warunkująca jego skuteczność. Jeżeli natomiast znaczenia takiego nie ma (wystawienie «czujki» na wszelki wypadek z daleko idącej ostrożności) uzasadnione jest przyjęcie pomocnictwa. W sytuacjach wątpliwych kryterium pomocniczym będą takie okoliczności, jak wspólne planowanie przestępstwa i dokonywany wspólnie podział ról (z których jedną jest stanie na czatach) oraz późniejszy udział w podziale łupów, zysku. Jeżeli działanie osoby stojącej na czatach było wynikiem uzgodnionego przez sprawców podziału ról, to będzie to moment uzasadniający przyjęcie współsprawstwa. Jeżeli natomiast stojący na czatach wykonuje jedynie «zlecenie» sprawców, nie uczestniczy w podziale zysku, a tylko otrzymuje zapłatę za wykonaną «usługę», to właściwą kwalifikacją jest pomocnictwo” (tak trafnie

SA we W. w wyroku z 31.05.1993 r., II AKr 121/93, OSA 1993/12, poz. 68) (V. Konarska-Wrzosek [w:] A. Lach, J. Lachowski, T. Oczkowski, I. Zgoliński, A. Ziółkowska, V. Konarska-Wrzosek, Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, Warszawa 2020, art. 18.)

Analiza postępowania dowodowego, w szczególności bezpośredniego dowodu w postaci przede wszystkim zeznań M. M. (1), wykazała, iż D. S. był jedynie kierowcą pojazdu i jego udział w popełnieniu przestępstwa rozpoczął się w momencie, gdy już przywiózł nieletnich w okolicę ul. (...) w C. na miejsce kradzieży z włamaniem, a następnie zgodził się na nich poczekać i po akcji odwieźć ich do domu w zamian za udział w zyskach z kradzieży. Zatem niewątpliwie jego zachowanie nie powinno przejawiać się we wszystkich znamionach przyjętych przez Prokuraturę, a forma zjawiskowa zakwalifikowana być winna jako pomocnictwo opisane w art. 18 § 3 k.k. Bez jego pomocy nieletni – jak oświadczył M. M. – i tak dokonaliby przestępstwa, jedynie inaczej wróciliby do domu, zakładali jednak, że skoro już zgodził się przywieźć ich na

miejsce, to również ich stamtąd odbierze. Wykluczyć należy, żeby D. S. pozbawiony był świadomości odnośnie do tego, co zamierzają uczynić jego koledzy. Jeżeli przywiózł nieletnich na miejsce i po poinformowaniu go o ich zamiarach, zdecydował się na nich poczekać, to doskonale wiedział, na co się, mówiąc kolokwialnie, pisze. I wówczas mógł podjąć działania do przerwania zamiaru nieletnich lub w inny sposób wyrazić swój sprzeciw dla podjętych przez nich działań, po prostu odjeżdżając bez nich z miejsca planowanej kradzieży. Nie uczynił tego. Zatem zachowaniem swym wypełnił znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D.S.	I, II, III	I, II, III	Mając na uwadze treść art. 19 § 1 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę za podżeganie lub pomocnictwo w

granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo, oraz mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy oraz istnienie uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zasady preferencji kar nieizolacyjnych Sąd na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby.

Sąd miał również na uwadze treść art. 19 § 2 k.k., zgodnie z którym wymierzając karę za pomocnictwo sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, jednak w ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy, sięgnięcie do tego przepisu byłoby nieuprawnione i raziłoby nadmierną spolegliwością wobec czynu oskarżonego.

W zasadzie jedyną okolicznością łagodzącą w niniejszej sprawie była dotychczasowa niekaralność oskarżonego. Natomiast oskarżony nigdy nie przyznał się do winy, nie wyraził skruchy. Przede wszystkim jednak przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się razem z dwiema osobami nieletnimi, a to stanowi najistotniejszą okoliczność obciążającą, wykluczającą zastosowanie wobec oskarżonego

nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez wymierzenie mu kary łagodniejszego rodzaju. Okoliczność popełnienia przestępstwa wspólnie z nieletnim, czyli osobą, która w chwili jego popełnienia nie miała ukończonych 17 lat, powinna być traktowana jako ustawowa okoliczność wpływająca na zaostrzenie wymiaru kary (wyrok SN z 19.01.1979 r., Rw 540/78, OSNKW 1979/4, poz. 39). Wiąże się bowiem immanentnie z demoralizowaniem nieletnich.

Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary określoną w art. 69 § 1 kk jest przekonanie Sądu, iż kara w tej postaci jest wystarczająca do osiągnięcia jej celów wobec sprawcy, a przede wszystkim dla zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Taki cel w zakresie prewencji indywidualnej spełni wobec D. S. kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przede wszystkim z uwagi na jego dotychczasową niekaralność. Tym bardziej, że został orzeczony obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, który pozwoli mu odczuć

			<p>dolegliwość wiążącą się z efektywnym wykonywaniem orzeczonej kary. Okres, na jaki sprawca będzie poddany próbie odnośnie przestrzegania porządku prawnego został wyznaczony na 2 (dwa) lata, a to pozwoli na ewentualną weryfikację trafności przyjętej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej, w szczególności po oddaniu go pod dozór kuratora sądowego. Obecność i kontrola kuratora powinna dodatkowo zmobilizować i zmotywować oskarżonego do poprawnego zachowania, z drugiej strony kurator winien być dla oskarżonego pomocą i wsparciem w wywiązywaniu się z obowiązków próby. Aby dodatkowo zmotywować oskarżonego do wywiązania się z finansowych konsekwencji orzeczonych w niniejszej sprawie, Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązał oskarżonego w okresie próby do wykonywania pracy zarobkowej.</p>
D.S.	IV	IV	<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 30.848,- zł (trzydzieści tysięcy osiemset</p>

czterdzieści osiem złotych), na którą to kwotę złożyła się równowartość skradzionej gotówki w kwocie 30.000 zł, koszt zakupu nowej metalowej kasetki w kwocie 298 zł i koszt wymiany wybitej szyby w kwocie 550 zł.

O treści orzeczenia o nałożeniu obowiązku naprawienia szkody decyduje m.in. to, czy za szkodę odpowiada jedna, czy też więcej osób (współsprawstwo). W związku z tym, że w wyniku noweli z dnia 20 lutego 2015 r. do orzekania o obowiązku naprawienia szkody stosuje się przepisy prawa cywilnego, a dodatkowo do środków kompensacyjnych nie stosuje się art. 53 k.k., nie powinno budzić wątpliwości, że w przypadku wyrządzenia szkody bądź krzywdy przez wiele osób to zobowiązanie do naprawienia szkody może być orzeczone solidarnie.

Należy jednak wskazać, że krąg podmiotów współodpowiedzialnych za szkodę, w stosunku do których aktualne będą rozważania dotyczące możliwości nałożenia solidarnego obowiązku naprawienia szkody, obejmuje zarówno przypadki sprawczego współdziałania w popełnieniu przestępstwa, jak i podżegania i pomocnictwa, a także

osób, które skorzystały z popełnionego przestępstwa. Powyższa teza wydaje się być pozornie nie do pogodzenia z koncepcją podżegania i pomocnictwa obowiązującą na gruncie kodeksu karnego. W tym miejscu należy jednak przypomnieć, że orzeczenie w zakresie środków kompensacyjnych zostało wyłączone na podstawie art. 56 k.k. spod reżimu zasad i dyrektyw wymiaru kar i środków karnych. Dodatkowo ustawodawca w art. 46 § 1 k.k. wprost odwołał się do przepisów prawa cywilnego. W związku z powyższym, jak to już zostało wskazane, obowiązek naprawienia szkody oraz obowiązek zadośćuczynienia za krzywdę straciły penalny charakter i stały się środkami o charakterze wyłącznie kompensacyjnym. Zatem orzekanie o nich w procesie karnym stanowi rozstrzygnięcie w zakresie odpowiedzialności cywilnej sprawcy (sprawców) popełnionego przestępstwa. Prawo cywilne materialne rozstrzyga o zakresie odpowiedzialności osób współdziałających w popełnieniu przestępstwa. Zatem zasadne jest, aby oceniać w tym zakresie odpowiedzialność podżegaczy, pomocników czy też paserów bądź osób, które skorzystały na

popelnieniu przestępstwa zgodnie z zasadami prawa cywilnego. Zgodnie z art. 422 k.c.: "Za szkodę odpowiedzialny jest nie tylko ten, kto ją bezpośrednio wyrządził, lecz także ten, kto inną osobę do wyrządzenia szkody nakłonił albo był jej pomocny, jak również ten, kto świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiemu szkody". W konsekwencji przyjmuje się, że odpowiedzialność solidarna zachodzi w sytuacji, kiedy szkoda wyrządzona została przez kilka osób, a także wtedy, gdy wraz ze sprawcą odpowiada pomocnik lub osoba, która świadomie skorzystała z wyrządzonej drugiemu szkody (zob. m.in. W. Dubis (w:) B. Burian, A. Cisek, M. Drela, W. Dubis, E. Gniewek (red.), J. Gołaczyński, K. Gołębiowski, K. Górski, J. Jezioro, J. Kremis, P. Machnikowski (red.), J. Nadler, R. Strugała, J. Strzebinczyk, W. Szydło, K. Zagrobelny, Kodeks..., teza 1 do art. 441). Odpowiedzialność powyżej wskazanych osób współdziałających w popelnieniu szkody jest solidarna, wynika to z art. 441 k.c. Należy przy tym mieć na uwadze, że odpowiedzialność cywilna podżegacza lub pomocnika, a także osoby, która skorzystała z wyrządzonej szkody, jest niezależna od odpowiedzialności

głównego sprawcy i zachodzi nawet wówczas, gdy sprawca główny odpowiedzialności tej nie ponosi (zob. m.in. W. Dubis (w:) B. Burian, A. Cisek, M. Drela, W. Dubis, E. Gniewek (red.), J. Gołaczyński, K. Gołębiowski, K. Górską, J. Jezioro, J. Kremis, P. Machnikowski (red.), J. Nadler, R. Strugała, J. Strzebinczyk, W. Szydło, K. Zagrobelny, Kodeks..., teza 1 do art. 441). Zakres odpowiedzialności osób współdziałających jest odmienny dla podżegacza i pomocnika oraz osób, które świadomie skorzystały z popełnionego czynu zabronionego (np. pasera). ***W prawie cywilnym zwraca się uwagę, iż zarówno podżegacz, jak i pomocnik odpowiadają za całość szkody wyrządzonej poszkodowanemu*** (zob. m.in. W. Dubis (w:) B. Burian, A. Cisek, M. Drela, W. Dubis, E. Gniewek (red.), J. Gołaczyński, K. Gołębiowski, K. Górską, J. Jezioro, J. Kremis, P. Machnikowski (red.), J. Nadler, R. Strugała, J. Strzebinczyk, W. Szydło, K. Zagrobelny, Kodeks..., teza 2 do art. 441, oraz wyrok SN z dnia 6 grudnia 1972 r., I PR 212/72, LEX nr 7194).

5. INNE ROZSTRZYGNĘCIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. INNE ZAGADNIENIA			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnosił o zasądzenie od oskarżonego zadośćuczynienia w wysokości 5.000zł za doznaną przez pokrzywdzonego krzywdę. Zdaniem pełnomocnika to przestępstwo rzuciło się cieniem na funkcjonowanie całej firmy, bo nie mogli pracować jak wcześniej, aż do wyjaśnienia sprawy,</p>			

zabezpieczali miejsce zdarzenia, zabezpieczenie szyby, naprawa, pokrzywdzony poświęcał swój czas aby zeznawać na policji aby wyjaśnić sprawę.

Zadośćuczynienia można dochodzić tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi. Ma to miejsce w przypadku naruszenia dóbr osobistych w wyniku czynu niedozwolonego (art. 24, 445, 446 § 4 i art. 448 k.c.). Na wysokość zadośćuczynienia ma przede wszystkim wpływ rozmiar doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Uwzględnia się tym samym jego indywidualną sytuację i odczucia. Oceniając zasadność roszczeń w konkretnym przypadku, należy stosować kryteria obiektywne, co powinno prowadzić do odmowy przyznania zadośćuczynienia, gdy odczucia, reakcje poszkodowanego nie są typowe. Nie można też odmówić przyznania zadośćuczynienia osobom, które ze względu na stan zdrowia, zaburzenia psychiczne czy innego rodzaju ułomności nie mogą odczuwać krzywdy. W takich przypadkach sąd powinien się kierować kryteriami obiektywnymi, odwołać się do osoby "o normalnym" emocjonalnym życiu wewnętrznym" (J. Matys, Model..., s. 287; por. M.

Iwański, M. Jakubowski, M. Szewczyk [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2016, art. 46.).

W niniejszej sprawie nie doszło zdaniem Sądu w ogóle do powstania szkody niemajątkowej. Sam fakt odczuwania dyskomfortu wynikającego z pokrzywdzenia przestępstwem nie może być utożsamiany z powstaniem szkody na osobie w sytuacji, gdy doszło do popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu. W tej sytuacji uczynieniu zadość poczuciu sprawiedliwości pokrzywdzonego służy wymierzenie oskarżonemu sprawiedliwej kary, a nie zasądzenie jakiejś kwoty pieniężnej, w braku ku temu podstawy prawnej.

7. KOSZTY PROCESU

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

VI, VII

O kosztach oskarżyciela posiłkowego orzeczono w punkcie VI wyroku na podstawie art. 627 k.p.k. Wobec stanowiska pełnomocnika strony zaprezentowanego na rozprawie i przedłożonej faktury na kwotę 1.500,- zł obejmujących wynagrodzenie należne

mu w przedmiotowej sprawie od oskarżyciela posiłkowego, Sąd zobligowany był orzec o zwrocie oskarżycielom tych kosztów od oskarżonego na podstawie § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. Dlatego Sąd wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 180 zł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 ze zm.) i obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 70 zł. W sprawie nie ustalono żadnych okoliczności, mogących stanowić przesłankę do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych.

8. PODPIS